

Alarmisté zcela popírají fyziku: Vyvrácení klimatických nesmyslů o CO₂

Někdy je až zarážející, jak velké procento populace dokázali klimatičtí alarmisté s pomocí korporátních médií a politiků indoktrinovat. Nemyslíci masy – jako například studenti protestující za záchranu podvratných „zelených“ neziskovek – tím prokazují neschopnost samostatně myslet.

Vytvoření údajného „konsensu“ bylo založeno na perzekuci všech, kdo mají jiný názor a uplácení každého, kdo se podřídí agendě. Přitom jde svým dosahem o největší podvod v dějinách lidstva.

Klimatičtí alarmisté nám už léta říkají, že rostoucí hladiny CO₂ prakticky zapalují Zemi. Realita je však zcela jiná. Pochopení fyziky bylo vždy klíčové – a zde se ukazuje, že hysterie kolem oxidu uhličitého spočívá na vratkých základech.

Vzduch nad námi má v podstatě tři klíčové faktory: infračervené záření, podíl reaktivních molekul, jako je CO₂, metan nebo vodní pára, a hustotu vzduchu. Všechno ostatní – dusík, kyslík, argon – je pouze pasivním vodičem energie.

Přenáší teplo, ale negeneruje ho. Ve skutečnosti se děje toto: infračervené záření uvádí reaktivní molekuly do vibrací. Tyto vibrace se přeměňují na kinetickou energii – jinými slovy, stávají se teplem – prostřednictvím neustálých srážek s dominantní vzdušnou hmotou.

Čím hustší je vzduch, tím větší je tření, a proto je vyšší teplota. Vysoko v horách, kde je vzduch řidší, je cítit rozdíl ve srovnání s nižšími nadmořskými výškami.

Pak vstupuje do hry albedo efekt: Sníh, led a světlé povrchy odrážejí sluneční paprsky a udržují Zemi chladnou, zatímco tmavé povrchy je absorbují a způsobují oteplování.

Voda a půda energii ukládají a později ji vyzařují zpět. Tomu se říká zpětné tepelné záření. Právě toto zpětné záření umožňuje, aby CO₂, a ještě více drtivá většina vodní páry, začaly vibrovat. Přímé dlouhovlnné infračervené záření ze samotného Slunce je naproti tomu zanedbatelné.

A zde leží klíčový bod, který klimatičtí alarmisté ignorují: 428 ppm CO₂ je prostě příliš málo na kinetickou energii vzduchu. Skutečným hráčem je zde vodní pára. Mnohem víc rozhodující je však to, co lidé dělají se zemským povrchem.

Tropické deštné pralesy se kácí, globální oblačnost se zmenšuje, což umožňuje, aby se k zemi a oceánům dostalo více sluneční energie, což v konečném důsledku zvyšuje odražené záření.

Zároveň se v severních zeměpisných šířkách vysazují lesy. Ale tam, kde jsou lesy (zejména jehličnany), trvá déle, než se sníh nahromadí, protože tmavé jehličí a kmeny ukládají sluneční teplo.

Když se zamyslíte nad čísly, je jasné, proč CO₂ o koncentraci 428 ppm nemůže způsobit prakticky žádné znatelné oteplování. Jeden metr krychlový vzduchu na hladině moře obsahuje přibližně $2,5 \times 10^{25}$ molekul, z nichž pouze $1,1 \times 10^{22}$ molekul tvoří CO₂.

Slunce primárně vyzařuje krátkovlnné záření, které je absorbováno zemským povrchem a poté znovu vyzařováno do vesmíru jako dlouhovlnné infračervené záření.

CO₂ absorbuje pouze nepatrný zlomek tohoto dlouhovlnného záření – počítáno na celý sloupec vzduchu o rozloze jednoho metru čtverečního ve výšce asi 1 km to odpovídá pouhým 10^{-24} joulům za sekundu pro každou jednotlivou molekulu.

Rozložená v celém sloupci vzduchu tato energie zdaleka nestačí k tomu, aby znatelně zvýšila kinetickou energii vzduchu. I při extrapolaci na měsíce nebo roky zůstává teplotní vliv prakticky zanedbatelný.

U vodní páry je situace zcela odlišná: molekuly H₂O absorbují mnohonásobně více energie, reagují na téměř celé infračervené spektrum a efektivně rozdělují teplo mezi dominantní molekuly vzduchu N₂ a O₂ prostřednictvím srážek.

Právě zde vzniká skutečná kinetická energie, která ohřívá vzduch. To znamená, že vliv CO₂ je fyzikálně sotva znatelný, zatímco skutečná regulace teploty země je primárně řízena vodní párou, tepelným zářením Země, povrchem země a vody a albedem.

Proto by se každý, kdo chce skutečně ovlivnit klima, neměl zabývat několika molekulami CO₂, ale spíše strukturou zemského povrchu, lesním porostem, oblačností a reflexními plochami – to vše jsou faktory, které zvyšují nebo snižují dlouhovlnné infračervené záření, a tím přímo určují kinetickou energii vzduchu.

Stručně řečeno: To, co skutečně ovlivňuje teplotu země, není několik molekul CO₂, ale spíše způsob, jakým měníme zemský povrch. Odlesňování, dezertifikace a kácení tropických oblastí, to vše přispívá ke změně klimatu.

Oxid uhličitý? V konečném důsledku je to jen nepatrný faktor. Na čem skutečně záleží, je to, kdy ztmavíme zemský povrch, zmenšíme oblačnost a umožníme tak slunečnímu záření nerušeně dosáhnout Země.

Fyzický řetězec je jednoduchý, ale klíčový: infračervené záření → molekulární vibrace → srážka → teplota → transport energie prostřednictvím dusíku a kyslíku. Všechno ostatní je narativ, manipulace s čísly a vyvolávání strachu.

Každý, kdo rozumí tomuto principu, uznává, že hysterie kolem CO₂ je ideologický konstrukt; zatímco skutečná kontrola klimatu je v našich rukou, konkrétně ve formě využívání půdy, albeda a vodní bilance, rozhodně nespočívá ve změnách koncentrace oxidu uhličitého v naší atmosféře.

Představa, že několik set ppm CO₂ by mohlo ohřát zemskou atmosféru jako mikrovlnná trouba, je fyzikálně absurdní.

Země je otevřený systém, napájený sluncem a chráněný oceány, půdou, mraky a konvekci. Oxid uhličitý negeneruje teplo, neprodukuje energii a není to „topný plyn.“ Dokáže pouze zpozdít malou část dlouhovlnného záření, které je již přítomno.

I extrémní čtyřnásobné zvýšení dnešní koncentrace CO₂ na více než 1 700 ppm by podle čisté radiační fyziky udrželo v systému pouze omezené množství dodatečné energie – logaritmičtě tlumené, nikoli lineárně rostoucí.

Tato energie by se také okamžitě rozšířila na 99 procent atmosféry, kterou tvoří dusík a kyslík, a také na gigantické tepelné rezervoáry pevniny a oceánů. Země má tepelnou kapacitu, oproti které je CO₂ z energetického hlediska prakticky zanedbatelný.

Každý, kdo mluví o nekontrolovaném klimatu, jednoduše ignoruje základní termodynamiku.

Skutečný klimatický proces probíhá na povrchu: v absorpci krátkovlnného slunečního záření, ve ztmavování nebo zesvětlování krajiny, ve vypařování, tvorbě oblaků a akumulaci tepla. Lesy, voda, sníh, led a půda řídí tok energie, nikoli stopové množství plynů ve zlomcích procenta.

Oxid uhličitý není klimatickým motorem, ale v nejlepším případě slabým regulátorem v systému ovládaném sluncem a povrchem.

Údajná klimatická nouze není fyzikálním důsledkem, ale politickým narativem založeným na systematickém nadhodnocování plynu, jehož účinek je měřitelný a velmi omezený, ale rozhodně ne apokalyptický.

<https://necenzurovanapravda.cz/2025/12/alarmiste-zcela-popiraji-fyziku-vyvraceni-klimatickych-nesmyslu-o-co2/>